

Vorbij

*Vorbij bijna is de tijd
een kleine negen maanden
waarin je je afwisselend
trots, gelukkig en onzeker waande.*

*Vorbij bijna is de verwondering
zomaar op een dag
als je de moederbuik
opeens groter worden zag.*

*Vorbij is het gevoel
vaak laat op de avond
wanneer je met je handen
de beentjes van het ongeboren kind vond.*

*Vorbij bijna is de emotie
eens in de vier weken
als een grote, grijze toeter
zorgde voor de hartslag, het mooiste levensteken.*

*Vorbij bijna is de periode
eigenlijk nog maar zo kort
dat je steeds meer
vader wordt.*

*Vorbij bijna zijn de dagen
tweehonderdzestig in getal
en nog altijd weet je niet
wat het worden zal.*

BRIEF 13

MGR. GERARD DE KORTE

De dood en de komst van nieuw leven liggen zo dicht bij elkaar

Beste Leo,

Ik lees dat de uitvaartplechtigheid van professor Nissen indruk heeft gemaakt. In mijn vorige brief heb ik al uitgebreid bij zijn tragisch sterven stil gestaan. Graag schrijf ik enkele woorden over de deugd van de mildheid die jij noemt. Peter was meer en meer een geloofsgetuige geworden met een mild hart. Voor temperamentvolle mensen zal dat, zo vermoed ik, een flinke oefening vergen. Maar mildheid is vaak ook een kwestie van karakter. Ikzelf lijk sterk op mijn ooms van moederskant. Het waren milde, goedaardige mensen die vergevingsgezind in het leven stonden. Ikzelf heb de overtuiging dat mijn studie geschiedenis ook geholpen heeft. In mijn geval heb ik in ieder geval geleerd te kunnen relativiseren en extreme standpunten op een afstand te houden. In een links gezelschap heb ik altijd de neiging om ook aandacht te vragen voor argumenten uit meer behoudende kring en omgekeerd. Wij zijn geen God maar mensen en onze kennis is altijd beperkt en onvolledig. Als je bij een meningsverschil probeert in andermans schoenen te gaan staan, is vaak de helft al gewonnen. In ieder geval maakt een milde levenshouding de omgang met andere mensen een stuk aangenamer. Wij leven in een wereld waar de verhoudingen steeds harder en gepolariseerd raken. Veel mensen met grote ego's willen dat hun haan koning

kraait. Ik heb de overtuiging dat wij juist in onze dagen een flinke portie mildheid in de omgang met elkaar kunnen gebruiken. Juist ook om de grote problemen van vandaag te kunnen aanpakken en een goed samenleven mogelijk te maken.

“ In ieder
maakt een milde
levenshouding
de omgang met
anderen een stuk
aangenamer ”

Opnieuw schrijf jij over de komst van jullie derde kleinkind. Nog vol van het sterven van Peter ben je ook al bezig met de komst van nieuw leven binnen jouw familie. De dood en de komst van nieuw leven liggen zo dicht bij elkaar. De grootouders, zo lees ik, leven intens mee. Voor jullie als grootouders is het een overweldigende zaak. Jij verbindt het in jouw beleving met de grote feesten van onze Kerk. Ik kan dat goed begrijpen, want het Kerstfeest, Pasen en Pinksteren hebben allemaal iets te maken met nieuw leven. Vanzelfsprekend denk jij terug aan de geboorte van jouw eigen dochter. Oude herinneringen komen terug over jouw eigen vaderschap en het intens meeleven met de zwangerschap van jouw dochter. In het toegevoegde gedicht aan het einde van jouw brief, komt dat heel mooi in beeld. Ik hoop en bid dat de laatste fase van de zwangerschap van jullie schoondochter voorspoedig mag verlopen. Jullie kleinkind zal hopelijk uitgroeien tot een gelukkig mens.

Afgelopen zondag werd in de kathedraal met enkele duizenden mensen de traditionele carnavalsmis gevierd. De plebaan en de diakens hebben daar weer een feest van gemaakt, zonder de waardigheid van de Eucharistie aan te tasten. Het blijft voor priesters altijd een zoeken naar een goed evenwicht tussen een respectvol vieren van de Heilige Mis en tegelijk voldoende aandacht geven aan de feeststemming van de carnavalsvierders. Mijn zondag was totaal anders ingevuld. Ikzelf was in de Grote

Kerk van Oss bij de viering van een Eucharistie volgens de oude vorm. Ik heb daar twee ouders en twee kinderen gevormd en gepreekt in de Tridentijnse mis. Na afloop heb ik met een deel van de 120 aanwezige gelovigen de lunch gebruikt en gereageerd op vragen die men aan mij kon stellen. De sfeer was correct en hartelijk. Het gaat om een groep traditionele katholieken die graag de Eucharistie vieren in de Vetus Ordo. Zij horen ook bij de katholieke gemeenschap van mijn bisdom. Tegen die achtergrond heb ik af en toe contact met hen. De Tridentijnse liturgie, volledig in het Latijn, beleef ik zelf als sterk geritualiseerd. Er wordt veel geknield en gebogen als teken van diepe eerbied voor Christus in het Woord maar vooral ook in het Sacrament. Maar een kleine groep priesters van ons bisdom hebben zich deze liturgie eigen gemaakt. Ikzelf was in koorkleding aanwezig en verzorgde, zoals gezegd, de homilie. Tijdens de lunch hoorde ik over zaken waar ik wel vragen bij stel. Zo zijn er ouders die hun kinderen niet naar een school zenden maar kiezen voor thuisonderwijs. Blijkbaar is men bang dat kinderen op school met opvattingen worden geconfronteerd die niet passen bij de eigen katholieke levensovertuiging. Hopelijk gaan de kinderen wel naar sportclubs of andere activiteiten voor jongeren. Goed contact met leeftijdsgenoten lijkt mij belangrijk voor een gezonde uitgroei van jonge mensen.

Op carnavalsmaandag ontving ik Prins Carnaval en zijn gevolg. Dit jaar was heel speciaal omdat na 22 jaar de burgemeester van Oeteldonk, Peer van den Muggenheuvel, afscheid nam. De Peer, zoals hij alom wordt genoemd, is geknipt voor zijn taak. Hij is uiterst gevat en reageert met lichte ironie op allerlei situaties. Vanwege zijn afscheid heb ik besloten de Peer de Johannespenning, de penning van ons bisdom, te schenken. Lange tijd heeft de Kerk vooral aandacht gehad voor de negatieve kanten van carnaval. Nog steeds zijn die er natuurlijk. Ik noem een overvloedig alcoholgebruik en veel troep op straat. Maar tegenwoordig

leggen wij de nadruk op zaken die ook de Kerk belangrijk vindt. Ik denk dan aan saamhorigheid, een sterk gemeenschapsbesef, onderlinge broeder- en zusterschap en de gelijkwaardigheid van alle mensen. Ik merkte dat de Peer de onderscheiding zeer kon waarderen. Laten wij in Oeteldonk, en vanaf Aswoensdag gewoon weer in 's-Hertogenbosch, de genoemde waarden van arnval en de Kerk in ere houden en in onderlinge verbondenheid en harmonie aan het leven in de Hertogstad gestalte geven.

Na dagen van uitbundig feestvieren werd het ook dit jaar weer Aswoensdag. Traditioneel wordt op deze dag het askruisje uitge-reikt. Een mooie traditie aan het begin van de veertigdagentijd waarbij een mens wordt gewezen op de eigen sterfelijkheid maar ook wordt opgeroepen om het leven af te stemmen op het evan-gelie van Christus. Ikzelf vierde in de Sint Jan de vroege Eucharis-tie van half negen. Het was aanmerkelijk drukker dan normaal, al viert natuurlijk maar een klein deel van de carnavalsvierders ook de mis op Aswoensdag. De vasten- of veertigdagentijd vormt een mooie voorbereiding op het Paasfeest. In deze tijd begeleiden wij Jezus op zijn tocht naar Jeruzalem. Hij zal daar met zijn leerlin-gen het laatste avondmaal vieren. Na zijn arrestatie en marteling wordt Hij op Golgotha aan het kruis geslagen. Het kruis is een martelwerktuig en daardoor teken van menselijk kwaad. Maar langs deze weg brengt Christus verzoening en ontvangt Hij op de Paasmorgen nieuw en ander leven. Het kruis vormt daardoor ook een teken van goddelijke liefde. Het lijkt mij goed dat wij de komende weken in onze brieven ook schrijven over verschillende aspecten van de voorbereidingstijd op het Paasfeest.

Beste Leo, ik wens je alle goeds en leef vol gespannen verwach-ting toe naar de dag dat jouw vrouw en jijzelf opnieuw grootou-ders worden.

Gerard

